

Zlatá mládež 2

V premiérové druhé řadě pět mladých Čechů na vlastní kůži poznává, zda zvládnou žít a pracovat mimo svoji komfortní zónu. Čtyři nové aktéry, zpěvačku Sharlotu, youtubera Mikea, začínajícího politika Petra, servírku a modelku Kláru, doplní hvězda první řady, Renato. Všichni žijí v Praze a v prvním díle poznají odvrácenou stranu života v tomto velkoměstě. Tentokrát je tvůrci vyslali i za hranice České republiky, pracovat v drsných podmínkách zemí třetího světa, aby si uvědomili, že v globalizovaném světě se Čechů týkají i problémy lidí, kteří žijí na druhé straně planety. Zkorigují své předsudky a zhýčkané chování? Dokážou, že je v nich víc, než se na první pohled zdá? „Rozdíl mezi první a druhou řadou je hlavně ve výběru účinkujících. Nejde jen o to, že se v docusoapu objeví mediálně známá jména, ale i o to, že příslušníci této generace jsou mediálně zběhlejší než aktéři první řady. Vědí, jak se prezentovat před kamerou. O to zajímavější bude pro diváky sledovat, jak se v situacích, které jsme jim připravili, jejich snaha kontrolovat si svou image rozpouští a odhaluje se to, jací skutečně jsou,“ říká kreativní producent **Dušan Mulíček**.

Aktéři Zlaté mládeže

Sharlota

Sharlota je mladá a nadaná zpěvačka, která se věnuje především žánru rap. Je extravagantní v každém směru. Nejen stylem oblékání, ale také povahovými vlastnostmi. Na jedné straně dokáže být ten nejmilejší člověk na světě a v mžiku se promění v ostrou a nekompromisní vyjednávačku. Je nepřehlédnutelná díky svému tetování. Jak sama o sobě říká, dokáže překonat náročné věci a pak se rozbrečet nad maličkostí.

„Na účinkování ve Zlaté mládeži mě nejvíce lákala asi zvědavost- zjistit, jaké mám limity, kde jsou moje pomyslná dna, co dokážu nebo dokážu zvládnout. Ráda sbírám nové zkušenosti do života a celé natáčení byl jeden velký zážitek. Jsem za účast na projektu ráda, z určitých hledisek jsem na sebe i pyšná, ale znovu bych do toho už asi nešla.“

Renato

Od dokončení studií pracuje v mediální sféře. Má bohaté zkušenosti: od moderování, přes psaní až k produkci. Renatovou vášní je i popkultura, proto se sám realizuje v hudbě a své verze popových perel nabízí nové generaci. Uznává ikony konce 80. let jako je Kim Wilde nebo Sabrina a samozřejmě Madonna. Hudba je jeho únik od reality. Postavu pravidelně zdokonaluje v posilovně, běháním se psy a plaváním. S oblibou sleduje filmové evergreeny s Meryl Streep, jako je Smrt jí sluší. Sám také říká: *„Nemám rád prázdný lidi, ale miluju ty veselé a vyrovnaný s životním nadhledem.“* Obklopuje se svým stabilním okruhem nejbližších. Rád dělá, co ho baví a nejvíce ho naplňují láska, radosti a úspěchy. Když může, pomáhá seniorům nebo opuštěným psům.

„Troufám si říct, že návštěvy uprchlických táborů v Keni byly nejtěžší momenty druhé série. Natáčení bylo mnohem náročnější ve všech ohledech. Velmi stresující a silnější. Po dotočení posledního dílu jsem cítil obrovskou svobodu.“

Klára

Vystudovala oděvní školu, ale šicí stroj ji příliš neoslovil. Nedokázala žít na malé vesnici na Prostějovsku, a proto se přesunula do Prahy, kde se hledá. Zatím pracuje jako servírka ve stripclubu, což jí vyhovuje, protože pracuje tři dny v týdnu a vydělá si víc, než by si v jejím rodišti mohla jen představit. Protože pochází z vesnice, neměla s fyzickou prací nejmenší potíže. I když to na první pohled nevypadá, je to velmi citlivá a hodná holka do nepohody, což zakrývá plyšovými pantofly a koženými legínami.

„Být aktérem zlaté mládeže mi přišlo jako zajímavá zkušenost, ke které se jen tak někdo nedostane. Složitých momentů během natáčení bylo spousta. Nejhorší byl díl v Indii, který byl opravdu náročný pro všechny. Na tyhle zkušenosti asi nikdy nezapomenu. Nejhorší je zklamání z českých bot šitých v Indii.“

Petr

Příležitostný model a moderátor, který sní o herecké kariéře, ale současně se věnuje politice. Zatím jen na komunální úrovni, ale kdo ví, kam ho jeho ctížádostivost posune. Vystudoval soukromou vysokou školu a pracuje jako office manager v jedné marketingové společnosti. Je sběratelem drahých luxusních láhví vod. Má strach z davu, a proto do společnosti chodí se svým bodyguardem.

„Lákalo mě si vyzkoušet něco nového. Již jsem natočil několik reklam (i v hlavních rolích) a účinkoval v několika filmech v epizodních rolích. Také jsem moderoval živá vysílání, ale nikdy jsem neúčinkoval v žádném dokumentárním pořadu s prvky reality show, který se natáčí dlouhodobě. Byla to pro mě výzva... Opravdu si neumím představit, jako člověk vychovaný velkoměstem v určitém komfortu, život na maloměstě či na vesnici, kde v podstatě nic není. Příroda je krásná, ale stačí mi do ní zajít jen občas nebo využít městských parků.“

Mike

Youtuber, který se vyžívá v pohybování se na hraně zákona, či lépe řečeno na hraně etických norem. Ve svých videích nadává městským policistům, což je pravděpodobně důvod, proč se na jeho kanál dívají teenageři, kterým jeho chování přijde cool. Ačkoliv jeho sociální inteligence má své meze, dokáže překvapit. Když se kolem něj nepohybují kamery nebo mobil, na který by se natáčel, je to vlastně obyčejný dvacetiletý kluk se všemi problémy, které k tomuto věku patří.

„Co mě na účinkování ve Zlaté mládeži lákalo? Hlavně chuť zkusit ‚ten vojenský výcvik‘ z jedničky, kam nás ale bohužel nevzali a zkusit si práci, kterou bych jinak asi nikdy nedělal. Zajímali mě také příběhy těch ‚lidí z vesnice‘... Absolutně jsem umíral v třídně odpadu, kdy jsem musel stát na nohách osm hodin u pásu a v zaprášeném prostředí dělat nudnou práci.“

Autoři projektu režisér Richard Komárek a kreativní producent Dušan Mulíček: Celá mladá generace je zlatá mládež, jen někdo je zlatější

Opět jste natáčeli v několika zajímavých lokacích. Hned v úvodní epizodě se Zlatá mládež promění v bezdomovce a vyzkouší si práci na třídící lince odpadu. Na co zajímavého se diváci mohou těšit?

DM: Pětice aktérů bydlí v Praze a prostřednictvím bezdomovecké zkušenosti jsme jim umožnili poznat i její odvrácenou tvář. Vedle noční směny na třídící lince se dostanou i k prohrabávání popelnic a musí zvládnout i nocleh pod mostem. Nečekali jsme, že právě spaní v noclehárně pro lidi bez domova a nocování pod mostem bude pro naše aktéry tou nejtěžší zkouškou. Jak to celé se spaním dopadne, nebudu prozrazovat. To se diváci dovědí na konci prvního dílu. Pro některé z aktérů byly nové i jiné zážitky. Např. Mike si myslel, že metro přes den jezdí v desetiminutových intervalech.

RK: Byla to pro ně jistě nevšední zkušenost. Hned v prvním dílu jsme chtěli ukázat kontrast mezi tím, co náš výběr žije – v rámci představovacích medailonků – a mezi tím, co denně přehlíží.

V jednom dílu si aktéři Zlaté mládeže vyzkouší, jaké je to být řezníkem. V čem to bude odlišné od prostředí jatek z první série a co můžete k tomuto dílu prozradit?

RK: V první řadě je celý díl de facto o jatkách a práci na nich. Ve druhé řadě je téma lokální ekonomika, soběstačnost v rámci malého regionu. Těžiště tohoto dílu je jinde. Další podtéma, které je neméně důležité, je vztah vesnice versus město. Na tuto problematiku vzejde nemálo překvapivých názorů.

DM: Ano, zase jsou tu jatka a aktéři v nich. Vzhledem k tomu, že se do druhé řady vrací i jeden z aktérů z první řady, Renato, je docela zajímavé sledovat, jak si poradí s prací, ve které v první řadě spíš selhal. Vlastně jde o kompletaci řeznické zkušenosti z první řady. Na úvod dílu si vyzkouší i práci v rybárně a na drůbežích jatkách. Pak se aktéři přesunou na Chrudimsko do zemědělského družstva v Rosicích u Chrasti, jehož různými provozy si během týdne projdou. Nepůjde jen o řezničinu, ale i o chov prasat nebo dojení krav. Vše je tu méně průmyslové, víc domácké. Co se v tomto čtvrtém díle stane, je to, že si aktéři vjedou do vlasů. Vznikne tu konflikt, který dostane poměrně divoký průběh.

Při natáčení jste se opět dostali za hranice České republiky. Znamená to, že tu nemáme tolik míst, kde by mladí Češi mohli opustit svou komfortní zónu?

RK: Postavy, které jsme do pořadu vybrali, mají, oproti těm z minulé řady, větší mediální zkušenost. Velmi si hlídali, jak budou vypadat v konečném sestřihu. Navíc se chtěli proti první řadě vymezit, takže mnohem víc věcí zvládali a bylo těžké pro ně najít momenty překvapení. I to je důvod, proč jsme se rozhodli o zahraniční lokace.

DM: Docu-reality formát Zlatá mládež není jen o tom, že mladé lidi přesouváme do míst, kde žít je drsnější, než na co jsou zvyklí ve svém velkoměstském prostředí. Jde tu i o to, aby prožitá zkušenost aktérům umožnila revidovat některé jejich postoje, aby je směřovala k vědomí lidské a občanské odpovědnosti. O tom jsou i zahraniční díly. V globalizovaném světě naše české životy souvisí i s životem někoho, kdo se narodil třeba ve městě ve střední Indii. Na vlastní kůži aktéři zjišťují, že levná bota prodávaná v českém obchodě něco stojí. Že stojí příliš málo, pokud jde o mzdu pro indického dělníka a že stojí třeba i to, že tam pracují i děti. Žijeme ve světě, kdy se nás už týká i dění 6 000 km daleko.

Kdo vybírá jednotlivá prostředí a podle jakého klíče?

DM: Na začátku je vždy víc než desítka nápadů na lokace, ze kterých postupně odpadávají ty, které vám nedají zajímavých 40 minut. Další selekce nastává, když zjistíte, že vás do daného prostředí prostě nepustí. Nejde jen o hledání atraktivních, náročných nebo extrémních prostředí. Vybraná místa se mohou týkat prací a lidí, vůči kterým mají nejen aktéři, ale i řada Čechů, dopředu hotové názory a předsudky, nebo témat, které je pohodlnější vytěsnit ze svého přemýšlení. To se

týká dílů z Indie na téma dopadů globální ekonomiky, dílů o uprchlické zkušenosti, ale i domácích lokací. Pořád se v médiích opakuje, jak rostou platy, jak se máme stále líp, tak jsme přišli s dílem o zkušenosti lidí, kteří se dobře nemají - s bezdomovci. To, že si za své problémy mohou mnohdy sami, nás přece neopravňuje k tomu, abychom jejich existenci vytlačili kompletně ze svého zorného pole.

RK: Klíč je jednoduchý. Prostředí musí být atraktivní jak z hlediska obrazového, tak z hlediska obsahového. Přičemž převažuje téma. Nechtěli jsme je přenášet do více či méně extrémních podmínek jen tak. Vždy jsme chtěli, aby se jich osobně dotýkala problematika, která se v místě natáčení řeší. A přeneseně tak i diváka.

V Indii jste aktéry zaměstnali v továrně vyrábějící boty. Jak byste charakterizovali postavení místních dělníků? Je tam povolená i dětská práce?

DM: Natáčeli jsme v Agře, což je takový indický Zlín – město bot. Jako dělník se znalostí výroby bot tu máte dvě možnosti zaměstnání. Dělník zaměstnaný v některé z desítek místních továren, pracuje v docela snesitelných podmínkách (pro Evropana v šíleném vedru), má příjem, který je vyšší, než kdyby prodával na ulici nebo opravoval silnice. Dělníci, kteří pracují v malých dílnách, jsou na tom hůř. Horší peníze i pracovní podmínky. Navíc, tyto tzv. sweatshopy, v překladu ne cukrárny, ale docela přiléhavě „zpcené dílny“, dostávají zakázky nárazově. Někdy pak dělníci pracují i přes noc a spí v dílně, jindy je majitel dílny i na celé měsíce propustí a musí se živit, jak se dá.

Dětská práce v Indii povolená není, ale děje se to právě ve sweatshopech. Synové pomáhají otcům v jejich práci, aby tak přinesli nějaké peníze navíc do rodinného rozpočtu. Výroba v těchto dílnách je primárně určena pro místní trh, ale když má velká fabrika zakázku, která převyšuje její výrobní možnosti, distribuuje práci i do těchto sweatshopů. Takže ani tady v ČR nemůžeme mít jistotu, že botu z obchodu neleštily dětské ruce.

RK: Pro mě bylo největší překvapení asi to, jak celá ta dětská práce působila nebo spíš nepůsobila na naše aktéry. Zjistili, že ve sweatshopech pracují děti, ale vlastně to téměř přešli. Jako by to bylo něco běžného. Ono to myslím souvisí s tím, že když se řekne dětská práce, tak si každý představí špinavé, vyhladovělé děti pracující v kamenolomu, nad kterými práskají biče, a tady to vypadalo, jako když jsou kluci na letní brigádě. Což samozřejmě nechci zlehčovat, protože nejhorší na tom je, že nemají jinou možnost. Jejich práce je podhodnocena, ale tím, že neexistují odbory, tak se nemají jak bránit, a pro dělníky je vždycky lepší něco málo než nic. Jejich nahraditelnost je velmi velká.

Velmi zajímavé může být, když si Zlatá mládež vyzkouší, jaké je to být uprchlíkem a vydají se po stopách tzv. balkánskou cestou. Co bylo cílem této zkušenosti?

DM: Češi mají po Makedoncích v Evropě nejvíc negativní postoj k uprchlíkům. Přitom tu uprchlíky z Asie a Afriky, o které primárně jde, de-facto nemáme. Češi nemají s uprchlíky osobní zkušenost, jejich názor utváří jen média. Docu-reality formát má možnost nabídnout sice zase skrze médium televize, ale přesto poměrně autentickou zkušenost pěti aktérů utvořenou na vlastní oči, na vlastní kůži. Naši aktéři neměli před natáčením negativní předsudky, spíš se o uprchlíky nezajímali. Dva aktéři pak poznali, jak se žije lidem na sociálním dně v Africe – ve slumu a v uprchlickém táboře na kraji pouště. Myslím, že to pro ně byla oči otevírající zkušenost. Ze tří aktérů jsme pak udělali přímo uprchlíky na balkánské cestě, ale museli podniknout cestu naopak - za hranice EU. V jejich případě jsme po nich chtěli něco víc. Uprchlické téma se u nás spíš zneužívá jako zbraň Čechů proti Čechům, než by uprchlíci skutečně někoho zajímali. Antiuprchlickou kartou se dá dostat do sněmovny, opačně zase slouží k utvrzení se o vlastní otevřenosti a zároveň k důvodu, proč opovrhovat těmi xenofobními. U našich aktérů jsme se nespokojili jen se slovy, ale chtěli jsme, aby pro uprchlíky něco skutečně udělali. Něco, co jim udělá cestu méně pohodlnou. Měli peníze na cestu a na jídlo. A měli šanci z těchto peněz něco ušetřit pro lidi v Sýrii, za předpokladu když by se omezili ve svých výdajích. To, jak se ke spoření postavili, má pro mě největší vypovídací cenu.

RK: Slovo uprchlík nebo migrant, bylo velmi často skloňováno před i v rámci různých voleb. Vytvořil se strašák, problém a ten kdo měl recept na jeho vyřešení nebo alespoň vidinu na jeho vyřešení, tak bodoval. Čím horší onen recept byl, tím víc se musel nafouknout problém a zvětšit strašák, aby recept obstál. Uprchlíci se stali homogenní hmotou valící se do vašeho domu. Ale jen

titěrné procento lidí se s nimi setkala tváří v tvář. My jsme to naši pětce umožnili a dali jsme té homogenní hmotě tvář, jméno a příběh.

Kamila Zlatušková říká, že osobní zkušenost je nejlepším způsobem, jak si udělat názor na svět. Myslíte, že tato zkušenost nějak proměnila jejich světonázor, případně názor na téma uprchlictví?

DM: Byl bych tomu rád, i-kdyby mělo jít jen o mikro posuny jejich uvažování. V zahraničních reality formátech, podobných Zlaté mládeži, můžete vidět usedavě plačící norské módní vlogerky, které se zapřísahají, že se jim svět po zhlédnutí bangladéšských textilních dílen obrátil naruby. Tak tohle se u našich aktérů neděje. Je to dobře nebo špatně? Svědčí to o větším egoismu nebo o jejich větší upřímnosti? Klára a Renato byli očividně pohnutí osudy lidí v africkém uprchlickém táboře. Sharlota zas v uprchlickém díle prokázala, že dovede víc, než jen říkat slova, která se chtějí slyšet. Nicméně nejde jen o aktéry, jde i o diváky, kteří mohou skrze zkušenost pěti aktérů pozměnit své názory.

RK: Jakákoliv zkušenost se do nás zapisuje. Nemusí to mít bezprostřední dopad, ale věřím, že se to projeví třeba někdy v budoucnu.

Které prostředí bylo z Vašeho hlediska nejnáročnější a proč?

DM: Jak pro koho. Pro Mikea zřejmě třídící linka odpadu. Pro Petra řekl bych rybárna a čištění vnitřností makrel. Pro Kláru a Sharlotu zřejmě jejich bezdomovecká zkušenost. Sharlota navíc v Indii nejhůř nesla davy lidí kolem. Pro Renata bylo zřejmě pekelným zážitkem jeho práce na africké farmě s šéfem za zády. Druhou polovinu natáčení v Indii byli aktéři už tak fyzicky unavení a psychicky zdeptaní, takže jejich chování v druhém indickém díle „Na indickém venkově“ tomu zcela odpovídá. To byly náročné okamžiky pro ně i pro štáb.

RK: Když to zobecním, tak to byly momenty, které neměli pod kontrolou. Pro Sharlotu to bylo podle mě první setkání s uprchlíky v srbském Šidu, kdy musela v noci projít kolem nádraží, kde se zdržují. Pro Mika to bylo vše, co ho nebavilo. Pro Petra vše u čeho nevypadal podle svých představ. Pro Renata vše, co mu nedávalo smysl. Pro Kláru vše u čeho se zpotila.

Projekt Zlatá mládež je o mladých lidech, kteří si žijí poměrně v luxusu. Měli byste i vy osobně problém uspět či fungovat mimo vaši komfortní zónu?

DM: Termín Zlatá mládež trochu redefinujeme. Označujeme jí celou generaci mladých lidí narozených do konzumní společnosti, kteří obývají sociální bublinu velkoměsta. Překvapila nás při natáčení jedna taková malá vzpoura našeho štábu. Někteří lidé ze štábu odmítli natáčet v bezdomovecké ubytovně z obav před nemocí, když nejsou očkovaní. To mě překvapilo. Šance na onemocnění byla menší než bouračka na D1. Vtipnou pointou pak bylo, když jeden z těchto rebelů se uvolil pomoci kameramanovi přinést techniku dovnitř do ubytovny, cestou uklouzl a na nohy mu pak pomáhalo několik před vstupem čekajících bezdomovců. Každý má svou komfortní zónu definovanou různě. Aktéři se v Indii dovolávali toho, že chtějí mít alespoň půlden před odletem čas na to, aby se podívali do Taj Mahalu. Přiznám se, že stát ve frontě do Taj Mahalu by pro mě bylo ono čiré utrpení daleko od mé komfortní zóny.

RK: Každopádně vše co nás vykolejí z nějakého zaběhnutého rytmu je něco, s čím se musíme vypořádat. Všichni jsme zlatá mládež, jen někdo je zlatější.

Probrali jsme prostředí, ale ještě jsme se nedostali k vybrané pěti aktérů. Některé z nich širší veřejnost může znát. Jak proběhl jejich výběr?

DM: Předně jsme zjistili, že něco zásadního generačního se proměnilo. V první řadě jsme nakástovali pětku, která před kamerou vystupovala tak, že snad hůř se už z hlediska dojmu, který v televizním médiu zanechají, chovat nemohli. Tři roky poté se zdá, že dorostla jiná generace, která už daleko lépe kontroluje svůj mediální obraz. Jejich obal praskal a jejich já vystupovalo na povrch až tehdy, když byli vystaveni silnějšímu tlaku nebo byli unavení a ve stresu. Náciiletí budou znát Sharlotu a Mikejepána. Sharlota si cílevědomě buduje svou mediální image, je talentovaná, kreativní a ví přesně, pro koho co dělá. Mike se proslavil díky svým internetovým videím, v jejichž eticky kontroverzním obsahu si náciiletí nacházejí vzpuru proti autoritám. Jak jsem zjistil, má v sobě mix několika charakterů – v rozsahu od provokatéra až po nechtěně vtipného a zvědavého

Brouka Pytlíka. Petr je typem konformního mladíka z města s ambicemi v politice a showbiznysu, tedy de facto v tom, o čem se průměrný Čech nežívající v hlavním městě domnívá, že žije každého obyvatele Prahy. Klára je náplavka z moravského venkova, která se sice rozhodla zpříjemnit si život v Praze za každou cenu – pracuje jako servírka ve stripclubu, ale přesto je v ní pořád něco, co jí nedá, aby třeba na indickém poli jako jediná skutečně pracovala. A pak jsme se rozhodli vrátit do druhé řady „hvězdu“ z té první – Renata Salerna. Jeho tvrzení, že je nyní už „hotový produkt“ prostě stálo za vyzkoušení.

RK: Chtěli jsme dosáhnout názorové i vizuální pestrosti. Potřebovali jsme, aby každý z nich dokázal komentovat, co zrovna prožívá a aby se snažil aktivně něco nového dozvědět. Současně jsme potřebovali typy, které budou mít problém s autoritou a nebudou jen poslušnými vykonavači příkazů.

Dokážete odhadnout, jak vybrané aktéry budou vnímat diváci?

RK: Těžko říct, já už nedokážu být objektivní. Nejvíc mě překvapil asi Mike, protože, co si budeme nalhávat, chová se často velmi za hranou a arogantně a nikterak se za to nestydí. Když ale pominula ta počáteční sebestředná chvíle, kdy musel být centrem všeho, tak byl celkem zábavný a milý, tedy na jeho poměry.

DM: U docu-reality, která pracuje s kontroverzními aktéry, se s kontroverzí musí počítat. U první řady nám bylo vyčítáno, že jsme vybrali speciální vzorek aktérů, že nevypovídá o generaci mladých lidí z velkoměsta. Že takto můžeme posilovat předsudky vůči obyvatelům Prahy. Tak nyní jsme vybrali mladou zpěvačku, která má velmi slušnou základnu u ještě mladší generace než je ona, a youtubera s jinou cílvkou ve stejné věkové kategorii. Takže, až se budou rozhořčení čtyřicátníci ptát, koho, že jsme to vybrali, radím jim, zeptejte se svých dětí. Předpokládám, že právě Charlota bude na opačném konci diváckých reakcí než Mike. Petr, Renato a Charlota podle míry svých selhání v daném díle.

Můžete prozradit, jak probíhá vznik pořadu? Jak dlouho třeba vzniká jeden díl atd.?

RK: Bylo to přes čtyřicet natáčecích dnů a téměř půl roku postprodukce.

DM: Na pořadu jsme od námětu až po finální mix a grading pracovali přes jeden rok. Samozřejmě nikoliv nepřetržitě. Na začátku se musí postavit námětová kostra pořadu, vybrat díly – lokace, pak následuje casting, pak obhlídky jednotlivých míst, které ještě mnohé změní, a na jejich základě Richard vytvořil scénáře. Na jejich základě produkční zařizovali a dojednávali vše potřebné. Navíc Kamila Zlatušková, nyní v roli nezávislé producentky, získala další peníze, které umožnili jeden zahraniční díl. Jeden český díl zabral v průměru sedm dní. Zahraniční byly delší o cestu. Vůbec nejdelší fáze čekala Richarda a tři střihače při postprodukci.

Překvapil Vás někdo, jak danou situaci (ne)zvládl?

RK: Stejně jako u první řady, jsme připraveni na různé scénáře a varianty u momentů, které nám přijdou těžké a kde očekáváme komplikaci. Jenomže ty momenty nastanou v situacích, které vůbec nepředpokládáme.

DM: Nejraději jsme samozřejmě byli, když nás překvapili pozitivně. Například Charlota mě překvapila v díle odehrávajícím se na balkánské uprchlické cestě, svým rozhodnutím něco pro uprchlíky udělat na úkor svého pohodlí.

Dušane, jste jako kreativní producent i přímo na natáčení?

DM: Já jsem velmi aktivistický kreativní producent, který se snaží mít pod kontrolou skoro vše. S Richardem Komárkem a Kamilou Zlatuškovou jsme sehraný tým a máme schopnost se spolu hádat, aniž by to uráželo naše ega, ale naopak díky tomu posouváme věci k většímu perfekcionalismu. V jakékoliv fázi vývoje, výroby a postprodukce si nechávám hlavní slovo, ale během natáčení může být šéf jen jeden, a to je režisér. Takže jsem na natáčení také fungoval, ale jako režisér druhého štábu (samozřejmě bez honoráře).

Česká televize je veřejnoprávní médium. Jak tímto pořadem plní svou funkci?

DM: Televize veřejné služby by měla pokrývat svými pořady témata pro všechny cílové divácké skupiny, tedy nejen pro lidi nad čtyřicet let, ale i pro ty pod čtyřicet. První řada oslovila jako

zábavný docu-reality formát ve velké míře i mladší diváky, kteří se na televizi většinou nedívají. Tedy v tomto bodě je Zlatá mládež veřejnoprávní. Televize veřejné služby by měla přinášet obsahy, které v důsledku kultivují to, jak tu jako společnost spolu žijeme. Jak ale může kultivovat mnohdy nevybíravé chování party zhýčkaných jedinců? Navíc, proč docu-reality na ČT? Patří tam vůbec takový formát? Zlatá mládeže patří, protože přináší vedle zábavy i důležitá témata: „bezdomovci tu žijí s námi, zajímejme se o ně“, „zajímejme se také o to, za jakých podmínek vznikají výrobky, které si kupujeme, i když je to kdesi ve třetím světě“, „co to znamená ‚jen‘ ekonomický důvod uprchlíctví?“, „jak se pracuje v družstvu, které funguje na principu lokální ekonomiky?“ Formát docu-reality pak funguje jako sladidlo u hořkého léku. Informaci, že uprchlíkům je třeba pomoci a nestačí jen slova, osladíme zábavou spolu s našimi aktéry. Divák, který by se tomuto tématu vyhnul, například se slovy „už mě zase bude veřejnoprávní televize přesvědčovat, jaký mám mít názor na uprchlíky“, tak i tento divák se možná na náš pořad podívá a nebude při tom mít pocit povýšeného intelektuálního mentorství a toho, že ho tlačíme do nějakého názoru.

Stanislav Komínek z NaZemi: Naše boty v Indii vyrábí lidé za 2 až 5 tisíc korun

Jak nevládní organizace NaZemi spolupracovala s týmem docu-reality Zlatá mládež?

V NaZemi se nám podařilo prozkoumat prostředí výroby indických továren a sweatshopů, kde vznikají boty i pro český trh. Jediné indické kontakty a zkušenosti jsme využili ke spolupráci s Českou televizí a protagonisty Zlaté mládeže se tak mohli dostat do míst, kam se jen tak někdo nedostane. Na tomto místě jsme také natočili vlastní krátký dokument Ve stínu Taj Mahalu, který je zdarma k vidění na Youtube - <https://www.youtube.com/watch?v=6yENw6bZSmc> .

Co by si diváci pořadu měli uvědomit při sledování dílů z indické továrny na boty?

Diváci nahlédnutím do podmínek výroby mají možnost přemýšlet o našem vzájemném propojení s lidmi, kteří pro nás v zemích globálního Jihu vyrábí zboží naší každodenní spotřeby. Uvědomí si rovněž, za jakých podmínek boty dostupné i na českém trhu vznikají. Indiští dělníci si vydělají měsíčně v přepočtu 2 300 – 4 600 Kč, které jim nestačí ani na pokrytí základních potřeb, nemají zaplacené přesčasy, nemají ani sociální pojištění. Obvykle pracují 10 hodin denně šest dní v týdnu, ale když je práce hodně, majitel často zavře brány a nedovolí jim i 15 až 20 dní jít domů. Velká část dělníků v továrnách nemá k dispozici ochranné pomůcky a není ani poučena o možných rizicích spojených s vykonávanou prací ani o nutných bezpečnostních opatřeních. Popáleniny a řezné rány jsou u dělníků běžné.

Anotace prvních čtyř epizod

1.

V premiérové druhé řadě pět mladých Čechů na vlastní kůži poznává, zda zvládnou žít a pracovat mimo svoji komfortní zónu. Čtyři nové aktéry, zpěvačku Sharlotu, youtubera Mikea, začínajícího politika Petra, servírku a modelku Kláru, doplní hvězda první řady, Renato. Všichni žijí v Praze a v prvním díle poznají odvrácenou stranu života v tomto velkoměstě. Stanou se z nich lidé bez domova, bez peněz a bez možnosti využít své sociální kontakty. Málokdo ví, že jedna třetina bezdomovců pracuje, a tak i zlatou mládež zaměstnáme na noční směně třídící linky odpadu. Jak se aktéři vyrovnají s životem na ulici? Zvládnou spát pod mostem nebo v ubytovně pro bezdomovce?

2.

Mike, Renato, Sharlota, Petr a Klára v tomto díle poznají, jaká je skutečná cena bot vyrobených v drsných podmínkách Indie. Naši aktéři zjišťují, že nemají skoro žádné oblečení vyrobené v České republice. Vydávají se tam, kam se poděla výroba tradičního českého spotřebního odvětví - výroby obuvi. Převezeme je do Indie, která je po Číně druhým největším výrobcem bot na světě. V indickém městě bot Agře si zkusí práci nejen v indické továrně, ale také v pololegálních dílnách tzv. „sweatshopech“, kam není jednoduché dostat se bez kamery, natož s celým štábem. Objeví, že tu pracují i děti a narazí na výrobu padělků známé světové značky.

3.

V druhém indickém díle aktéři poznávají, že práce v poměrně drsných podmínkách obuvnických dílen je vlastně pohoda, proti tomu, co je čeká na indickém venkově. Renato a spol. si vyzkouší ruční výrobu cihel, která jim vezme poslední fyzické síly. Neustálé davy lidí kolem je pak připraví i o nervy. Po práci na rýžovém poli budou muset strávit noc v chudých příbytcích v indické vesnici, což se jim nebude vůbec líbit. Za odměnu se pokusí o dobrý skutek - vymalovat třídu v místní škole. Ale je možné, že by alespoň tohle šlo hladce?

4.

Z pětky mladých lidí z velkoměsta se stanou na jeden týden venkovani ve východočeské vesnici. Zemědělské družstvo v Rosicích u Chrasti, ve kterém budou pracovat, je příkladem lokální ekonomiky. Vše co se zde vypěstuje a vyrobí, se distribuuje v blízkém okolí. Nejdřív si ale spolu s Renatem, vycvičeným již jatkami v první řadě, vyzkouší řeznické dovednosti při kuchání ryb a na drůbežích jatkách. V zemědělském družstvu pak zlatou mládež nemine práce v kravínu, vepříně a masné výrobě. Poprvé zde dojde k rozkolu mezi protagonisty. Kdo z nich se vyhýbá práci? Kdo zanedbává hygienu? A kdo se radši ptá, než aby pracoval?

Zlatá mládež 2

režie a scénář: Richard Komárek

hlavní kamera: Lukáš Gargulák

kamera: Prokop Souček, Petr Příkaský

střih: Adam Patyk, Josef Krajbich, Sabina Mladenová, Jiří Fiala

zvuk: Luka Šuto, Jan Kalužný

zvukový mix: Filip Sedláček

dramaturgie: Kamila Zlatušková

vedoucí výroby: Lucie Chalánková, Jan Vlček, Kateřina Zavadilová

koproducent: Telepunk s.r.o.

kreativní producent: Dušan Mulíček

účinkují: Šarlota Frantinová, Klára Havlíková, Petr Mareš, MikeJePán, Renato Salerno

Kontakt pro média

Daniel Maršalík

Tel.: (+420) 261 137 521

Mob.: (+420) 606 464 922

daniel.marsalik@ceskatelevize.cz

Fotografie

<ftp://ceskatelevize.cz/>

pavel.kral@ceskatelevize.cz

